

sin Oprindelse fra den Bestemmelse i danske Lov, ifølge hvilken Kirkeieerne, naar de havde viist sig modvillige til at opfylde deres Pligter, fattedes under Tiltale til Kirkens Fortabelse. Her er kun Tale om at sættes under Tiltale til Bøders Erlæggelse og Opfyldelse af Forpligtelsen, og dette kan tilstrækkeligt ske ved Politiretten. Jeg antager ikke, at Lovbestemmelsen, ifølge hvilken en Kirkeieer endogsaa kan blive sat under Tiltale til Kirkens Fortabelse, dersom han forsømmer sine Pligter mod den, er ophævet; den vedbliver at bestaae. Men ved saadanne mindre Tilfælde troer jeg ikke, at den behøver at drages frem. Det Overige antager jeg, at den høitærede Minister er gaaet ind paa.

Skeel: Med Hensyn til § 37 skal jeg bemærke, at der ikke kan være Noget til Hinder for at beskaffe Kirkerne ligesaavel som andre Eiendomme. Denne Indrømmelse vil jeg villig gjøre den høitærede Minister. — Dersom det altsaa var saa, at Staten trængte til nye Tilskud, og det viste sig, at Kirkerne vare de Objecter, Tanken nærmest maatte henvende sig til, fordi Kirkeieernes Stilling maatte ansees sær heldig (heldigviis for Staten og uheldigviis for Kirkeieerne ere nok ingen af disse Betingelser tilstede); men vare de tilstede, sjsønner jeg ikke, at der vilde være Noget til Hinder for at paalægge Kirkerne en Skat, men deraf vilde Følgen blive, at denne Skat vilde gaae ind i Statskassen. Her vil man paalægge en Contribution (det forekommer mig ikke rigtigt at kalde det en Skat) til et særligt Diemed. Denne Beskatning af det Særlige til det Særlige anseer jeg for i Principet urigtig, og jeg har, naaget jeg veed, at det er den høitærede Minister imod, endnu ikke kunnet finde noget andet Udtryk derfor end et Indgreb i Eiendomsretten. Den høitærede Minister har hentydet til, at der tidligere ved adskillige Leiligheder var paalagt Kirkerne saadanne Contributioner, hvilket ogsaa har været under Omtale ved Sagens første Behandling, og jeg gjorde da allerede opmærksom paa, at der var Forskjel paa, hvad der skee under den absoluttistiske Regjering, og hvad der skeer her. Naar vi her lægge en Skat paa det Særlige til

det Særlige, saa er det ikke blot, at vi udskrive denne Skat eller Contribution, men vi dictere et Princip, hvorefter der senere kan gaaes frem, vi anvise Veien til en Beskatningsmaade, som maa ansees for farlig og forkastelig. Jeg skal derfor for mit Vedkommende bestemt fraraade, at denne Paragraph bliver optagen i Loven. Med Hensyn til hvad den høitagtede Minister har anført om Løgstør-Canalen og Gudenåa, kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Beføstningen ved de nævnte Anlæg blev paalagt de omliggende Districter, fordi de formeentes at være særligt interesserede i disse Foretagender. Rigtigheden heraf er jo vel bleven bestridt; men det var ikkebestomindre Grunden til, at det i sin Tid saaledes blev vedtaget.

Formanden: Ordføreren har paa Udvalgets Vegne taget Forslaget til § 36 tilbage. Jeg skal spørge, om Noget optager det. (Op- hold). Det er saaledes bortfaldet.

Mosenørn: Ligesom det, den høitærede Minister har udtalt her i Aften med Hensyn til § 36, for mig ganske har borttaget det Betænkkelige, som ellers kunde være ved Paragraphen, saaledes maa jeg ogsaa tilstaae, at hans Udtalelse i Aften med Hensyn til § 37 gjør mig for mit personlige Vedkommende mindre betænkkelig ved at gaae ind paa den. Men jeg vilde dog endnu hellere gaae ind paa den, naar saa den ærede Minister ogsaa kunde gaae ind paa den Forandring i Udkastet, at det ikke blev „enhver Kirke“, men „enhver Kirke, der er i privat Eie“. Det vilde da stille sig for mig, som om det blev en Sparekasse, en Assuranceforening for Kirkeieerne. Naar det gaaer ud, at Kirkefonden ikke maa bruges til Opførelse af nye Kirker — jeg forudsætter, at derved ikke forstaaes saadanne nye Kirker, der ellers skulde opføres af den private Kirkeieer — og heller ikke til Hovedforbedring af saadanne Kirker, der have Betydning som Mindeesmærker, saa seer jeg ikke rettere, end at det reducerer sig til, at Kirkefonden kan anvendes til Udgifter, som det vilde være ubilligt i enkelte Tilfælde at paalægge de enkelte Kirkeieere, som f. Ex. naar Talen var om særligt Syn, og ligeledes